

Sygn. akt V CNP 140/06

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi A.D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 12 kwietnia 2005 r. sygn. akt[...]

w sprawie z powództwa A.D.

przeciwko „E” S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 listopada 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2005 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo A.D. przeciwko E. S.A.

Od powyższego wyroku A.D. wniosła, przewidzianą w art. 424¹ § 1 k.p.c. skargę, w której żądała stwierdzenia jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej instancji lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych

Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. to takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyrok SN z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, niepubl.). Przepis ten może mieć zastosowanie jedynie w przypadku naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności, albo praw człowieka i obywatela. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przez podstawowe zasady porządku prawnego należy rozumieć fundamentalne zasady ustroju społeczno-politycznego, a więc zasady konstytucyjne, oraz naczelne zasady rządzące poszczególnymi dziedzinami prawa: cywilnego, rodzinnego, pracy, a także prawa procesowego (por. postanowienia z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 13/03, OSNC

2004, nr 5, poz. 80 oraz z dnia 21 kwietnia 1978 r., IV CR 65/78, OSNC 1979, nr 1, poz. 12).

W przedmiotowej sprawie skarżąca powołała się na naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez niesprawiedliwe rozstrzygnięcie procesu, naruszenie art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji i art. 1 Protokołu dodatkowego do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 7 k.c. przez domniemanie złej wiary bezpośrednich uczestników zdarzenia, z którego powódka wywodziła prawo do odszkodowania. Nie można zaaprobować stanowiska skarżącej, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia podstawowych zasady porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności, albo praw człowieka i obywatela. Skarżąca nie sprecyzowała bowiem, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności, albo prawa człowieka i obywatela zostały, jej zdaniem, naruszone. Ograniczyła się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, że naruszenie polegało na niesprawiedliwym rozstrzygnięciu procesu, co nie może być uznane za wystarczające.

W wypadku powołania się na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego konieczne jest bowiem wykazanie, że dana zasada istnieje i ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego oraz dokładne określenie w jaki sposób doszło do naruszenia tej zasady w wyniku wydania orzeczenia. Gdy zaś skarżący powołuje się na naruszenie konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela niezbędne jest oprócz wskazania danej zasady, powołanie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej naruszenia. Powołanie się przez stronę skarżącą na naruszenie bliżej niesprecyzowanych zasad, wolności albo praw jest zbyt ogólne i przez to nie może być skuteczne. (por. postanowienie SN z 22 lutego 2006 r., IV CNP 11/06, nie publ.).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424¹ § k.p.c.).